

EDITORIAL

El moviment anti-Bolonya i després: què hem après?

La mini crisi viscuda a Catalunya com a conseqüència dels moviments estudiantils contraris als acords marc de Bolonya podria servir de cas d'estudi per il·lustrar el conjunt d'errors que un país seriós no es pot permetre.

En ple procés de construcció de la societat del coneixement i quan tots els països europeus i els seus respectius experts estan discutint les millors estratègies de reforma de l'educació per a fer front als reptes de les properes dècades, una minoria d'estudiants catalans autoconstituïda en assemblea van decidir fer la seva particular revolta ocupant durant quatre mesos el rectorat d'una universitat i impeding o boicotejant a la resta d'estudiants que desitjaven continuar els seus estudis. Mentrestant, els òrgans de govern universitaris –per por a semblar autoritaris– practicaven la pitjor versió del laissez-faire o bé es decantaven per practicar una mena de diàleg tant paternalista com ineficient. Quan la situació ja arribava al límit, l'enfrontament amb les forces dels mossos d'esquadra i la dura repressió d'aquests va provocar una crisi política que es va saldar amb la destitució del responsable principal de la policia catalana, el qüestionament del conseller Joan Saura, l'enfrontament dialèctic entre les diferents forces del tripartit, i l'erosió del govern i el seu President.

De visita a Barcelona, les declaracions de Guy Haug, màxima autoritat europea en avaluació i desenvolupament d'universitats i sistemes d'educació superior, eren ben eloqüents: «Els anti-Bolonya no saben exactament en contra de què estan. Em sembla impossible que estiguin en contra d'un sistema que dóna més llibertat a l'estudiant, que vagin en contra d'un sistema que intenta millorar la seva formació, donar accés a més possibili-

tats. Sense verificar-ho, diuen que s'imposa la mercantilització de la universitat. És ridícul que Bolonya ataqüi la universitat pública, perquè els països que més han avançat en els canvis proposats són els que tenen els sistemes d'universitat pública més forts: els nòrdics i Alemanya».

Tenim, doncs, en primer lloc un profund error d'apreciació derivat alhora d'una profunda ignorància; Bolonya és la nostra gran oportunitat malgrat que alguns indocumentats la presentin com una nefasta amenaça. Tenim, a continuació, un esclat estudiantil, incompresible per la resta d'Europa, que gairebé paralitza les activitats acadèmiques normals de la universitat. I el que és pitjor, tenim alguns responsables institucionals (des de rectors fins a polítics) que permeten, justifiquen i, de vegades, fins i tot recolzen aquesta mena de jocs anti-sistema.

Si Catalunya aspira tant en l'àmbit universitari com en l'àmbit social, polític i institucional a ser valorada com un actor respectable i digne, ha de començar a fer bé els deures. Governar implica assumir decisions i gestionar-les bé, a més d'assegurar l'ordre i la normalitat de la vida democràtica. Ni la passivitat ni l'omissió –per part d'alguns rectors– ni l'acció repressiva desproporcionada i mal controlada –per part del conseller d'Interior– poden ser catalogades de bones formes de govern. En ambdós casos, la imatge de Catalunya pateix una greu erosió. Un país normal no ho toleraria. Un govern normal, tampoc. El moviment anti- Bolonya i després: què hem après?

Àngel Castiñeira
Professor d'ESADE

ANÀLISIS